

Namn: Jake Wilson

Ålder: 26

Yrke: Livsstilsjournalist på tidningen TIME

Familj: Nej

Äter: Allt

Dricker: Öl

Du har inte bott i New York hela ditt liv, utan kommer ursprungligen från Arizona?

Jo, det stämmer. Från ett mindre samhälle långt utanför Tuscon. Jag kommer från en rätt stor familj, fem syskon var vi... eller är vi menar jag. En brakfin barndom vad jag vill minnas, inga TV-spel eller såna påfund hade vi. Om vi ville ha roligt gick vi ut och sköt lite burkar eller pungråttor med farsans bössa. Eller så byggde vi motorcyklar som vi körde omkring med. Jäsiken, ungarna i den här stan vet väl inte vad en pungråtta är, de skjuter varandra istället. Vi hade ju för tusan världens största lekplats, hela dundrans Arizonaöknen, haha. Det ligger historia i den öknen, indianer, pionjärer och kofösare. Äh, ju mer jag pratar om det desto mer ångrar jag att jag flyttade hit.

Ja, på tal om det, hur kom det sig att du flyttade hit?

Du e bra smart va? Jag pluggade ju här, det var ju här jag blev det jag blev. Annars hade jag nog stannat kvar hemma och öppnat en bensinmack eller nåt. Men jag trivs bra här, stadslivet har så att säga fångat mig i sitt garn. Eller nåt menar jag. Dessutom är karriärmöjligheterna rätt begränsade där hemmavid, spåra livsstilar i Arizonaöknen va? Visst, allt pekar på att folk mer och mer använder Pirellidäck istället för Good Year på sina pickuper, väldigt spännande. Det vill ingen läsa om. Inte jag i alla fall. Att komma till högskolan var väldigt annorlunda mot de skolor jag gått i innan, hemma var jag ett UFO som läste böcker och skrev, här i New York är jag ett UFO från landet istället. Inte många countrybarer här inte. Nä du, nattklubbar och technomusik, transor och bögar, glitter och rave. Avereall kan ju sånt, men jag... nä, mat är mer min grej. Jag är ju ansvarig för att upptäcka olika mattrender som du kanske vet. Det var ju jag som drog igång apfelstrudelhysterin. Ett tag såg man en apfelstrudelförsäljare i varje gathörn, totalt vansinnigt.

Att du inte blev kock?

Haha, du vill inte äta nåt som jag lagat till. Nä, äta är min grej. Tur för mig att jag har en sån fin ämnesomsättning, inte ett uns fett på denna magen. Det är någon nedärvd pryl från cowboyerna där borta i väst. De bara käka bönor och fläsk och red på sina hästar men inte fanken blev de feta för det. Fläsk förresten, varför i helsefyr åt de fläsk när de hade tusentals kor omkring sig? Åtminstone en eller två kostackare borde ingå i betalningen. Man kan leda en häst till vatten, men när man kommer fram har man ont i röven och luktar kuse, brukade farsan säga. Den jäkeln. Och förresten är det för dåligt betalt. Att vara kock menar jag, svettigt och jädrigt dessutom. Vi måste tillbaka mer till våra rötter, till våra sunda amerikanska värderingar, de som präglade hela västern och som fortfarande finns kvar hos vissa.

Hos dig till exempel?

Ja, jag kan säga att jag är hundra procent amerikan. I kropp som i själ, jag gillar countrymusik, inte hiphop, jag dricker öl, inte nåt gammalt vin, hellre banjo än rap. Jag tror nog att den här själen finns hos alla, lantisar som stadsbor, gubbe som snorunge. Men frågan är vad som krävs för att få fram den. Hemma hos oss fanns den, i Arizona. På söndag gick man i kyrkan och på måndag arbetade man, eller gick i skolan. Att sälja knark och sånt fanns ju inte va. En knarkare var en knarkare och en skit. En skit full med skit brukar jag säga. Här är man ball istället. Med en motorcykel, en öl och några hundra kilometer öken behöver man inget annat. Kanske en brud då, men det är egentligen inte så viktigt. Kvinnfolket häromkring är ju heller inte riktigt riktiga, hemma visste de hur de skulle bete sig. Hoppa upp på flaket sa man, och så var det kirrat.

Här slår de ihjäl en om man hasplar ur sig något sådant. Nä, nu var jag orättvis, USA:s kvinnor, var ni än är så är ni de gudomligaste! Haha. Hoppas du fattar huvudgrejen i alla fall, en amerikan är en bra människa innerst inne, en rättskaffens person med heder och trohet i behåll.

De resonemangen knyter ju till stor del an till ert reportage?

Ja, du har fattat grejen. Vi skall åka en bit in i västern och hitta den här glömda själen. Djupa skildringar av livet i den amerikanska urmarken. Det kanske låter lite pretentiöst men vi kommer nog att göra ett brutalt reportage, vi kommer hitta Amerikas guldådra och visa den. Vi kommer snacka med lastbilschaufförer, poliser, negrer, alla! Jag vet ju vad jag snackar om, jag har ju sett det här förut och vet att det finns. Guldgrävare i landets själsliga grottor. Sen om det kan bli en trend att komma tillbaka till de här rötterna återstår att se. Jag hoppas verkligen det för som det ser ut nu är staterna på väg utför. Nä inte riktigt men lite så är det ändå. Jag menar, jag älskar ju mitt land, när stjärnbaneret fladdrar, fladdrar mitt hjärta. Såg du 'Rädda menige Ryan'? Där har vi en äkta amerikansk själ i Tom Hanks, uppoffrande och trogen sina landsmän. Att offra livet för en sån sak, det är USA i ett nötskal. Mitt USA i alla fall.

Vilka kommer ni vara på resan?

Det är ju Pete, en gammal räv. Rätt flummig men bra ändå, han är ju äldst och mest erfaren. Jag litar på honom, det är ju han som sköter det hela. Så har vi då Averell, stadspojken. Det var han jag snackade om förut, med technon och bögar och det. Han är lite grand för mycket ibland men rätt cool ändå. Han har sin stil och det beundrar jag. Och Mike Nachman, en jude härifrån stan. Vete helskotta varför han är med eller varför han jobbar hos oss överhuvudtaget. Han är rätt bitsk av sig, svartsynt kille. Men skriver rätt kul. Ja, det var alla. Fyra pers blir vi inalles.

Då får jag lycka till och hoppas att det blir ett lysande resultat.

Det kan du hoppa upp och sätta dig på.

Mörka hemligheter

Du kommer inte alls från Arizona. Du kommer från Schweiz, men din familj, mor, far och du flyttade till Birmingham i England när du var nio. När du var tjugo kom du till New York. Sydstatsdialekten har varit rätt svår att öva fram, men nu sitter den där. Det jobbiga ibland är att du inte vet ett smack om Arizona, knappt var det ligger. Du har aldrig varit väster om Washington.

Reportaget

Så här skall det alltså gå till; vi kommer köra bil, som vi hyr på Billy-Bobs biluthyrning tio mil utanför Silver City i New Mexico, dit tar vi en taxi. Sen åker vi därifrån via Langtry i Texas, över Pecos och till slutstation Austin där vi lämnar bilen till Billy-Bobs brorsa John, varifrån vi flyger hem igen. På vägen skall vi göra intervjuer och deltagarobservationer vid fik, bensinstationer, drive in biografer och dylikt.. De vi väljer att intervjua skall vara i grupper om minst tre personer, samt spegla nationen. Vi gör intervjuerna en och en. Så att alla inte babblar i mun på varandra. Okej, det var väl allt. Ja, typ.

Packning

Tre par jeans

Fem par skjortor

En extra cowboyhatt

Underkläder och strumpor

Lite whiskey

Lite öl

En revolver (som du aldrig skjutit med) och en ask patroner.

En gitarr (som du aldrig spelat på).

Din introscen

Det är sen kväll och du sitter med några kompisar ute på Ellis Island och dricker lite öl och tittar på solnedgången, med lite musik på i bakgrunden.

Din introreplik:

Åh, tänk om man ändå bodde ute på prärien.

Averells introscen

Du är Leonardo di Caprio och är full. Du skulle på en nattklubb fast först fick du stå i kö för att komma in och sedan fick du köa till baren, till råga på allt spillde någon slusk en drink på dig. Sedan snubblade du. Nu vill du gå.

Mikes introscen

Du är Sam, en rätt djup brud. Svartklädd och väldigt alternativ. Du, din kille Roy och er väninna Helen sitter på Kafé RAF och har nyss lyssnat på Mikes poesiuppläsning. Den var riktigt usel. Skitdålig verkligen.

Petes introscen

Du är polis. Nu har någon blivit skjuten här mitt på gatan och du och dina kollegor skall fråga ut en kille. Han är rätt märklig och det går inte så bra.